

РЕШЕНИЕ

№ 32303

гр. София, 03.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 18.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **5879** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 165 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, вр. чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба, подадена от Б. Е. Х., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], чрез адв. Ж. от САК, срещу заповед № 3-250/16.05.2025 г. на директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР /ДМОС - МВР/, с която на осн. чл.181а от ЗМВР жалбоподателят е командирован от ръководна длъжност в ДМОС в Гранично полицейско управление – Р. към Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР за подпомагане на длъжността по гранично наблюдение и противодействие на престъпността през държавната граница, за периода от 19.05.2025 г. – 17.06.2025 г.

Жалбоподателят твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна като издадена в грубо нарушение на процесуалния и материалния закон и с целта на закона, поради липса на посочена конкретна служебна необходимост от командироването му в друго населено място. Алтернативно сочи, че заповедта е нищожна, поради липса на компетентност на директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР да го командирова в друга дирекция, а именно в Гранично полицейско управление – Р. към Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР. Иска отмяна на заповедта. Алтернативно - обявяване на нейната нищожност. Претендира присъждане на сторените по делото разходи.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата като сочи, че оспорената заповед е незаконосъобразна и нищожна поради липса на подробно изложени мотиви, както и липса на представителна власт на издателя ѝ. Счита, че са останали недоказани фактическите основания за издаването на оспорения административен акт. В тази връзка сочи, че

не е доказана служебната необходимост за командироване. Сочи, че обжалваният административен акт е издаден с цел да бъде нарушено правото на личен живот на служителя, който се грижи за болната си майка постоянно. Подробно становище за основателността на жалбата излага в подробни писмени бележки. Претендира определяне на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата, като поета безплатна защита на колега юрист.

Ответникът - директорът на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, чрез процесуалния си представител юрк. Г., оспорва жалбата. Сочи, че видно от събраните по делото доказателства оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в реда на неговите правомощия, както от произтичащите от ЗМВР, така и от представената в съдебно заседание заповед за упълномощаване от министъра на министерство на вътрешните работи за командироване на служители по реда на чл. 181а от ЗМВР. Счита за безспорно доказана целта на командироването от представената докладна записка, изготвена от Главна дирекция „Гранична полиция“, относно необходимостта от изпращане на служител със специфична компетентност, каквато жалбоподателят притежава. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение относно претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, I отделение, 21-ви състав, като взе предвид становищата на страните и представените от тях доказателства и след съвкупна преценка на същите, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а и от приложените по делото доказателства се установява, че към момента на издаване на оспорената заповед, Б. Е. Х. е изпълнявал длъжността „началник на сектор“ в „Мисии на международни организации“ към отдел „И. и мисии на международни организации“ при ДМОС – МВР, на която бил преназначен с министерска заповед /МЗ/ № 8121К-5048/11.12.2015 г. /л.10/.

От представената по делото кадрова справка /л.11/ е видно, че служителят, в качеството му на национален експерт, е командирован последователно за участие в мисии извън територията на Република България в институции/структури на ЕС и в международни организации, като последното му дългосрочно командироване приключило на 15.01.2025 г.

В докладна записка, рег. № 13593/13.05.2025 г. /л.13/, изготвена от зам. – директор на Главна дирекция „Гранична полиция“ до директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ - МВР, относно необходимостта от командироване на ръководен служител от ДМОС- МВР за подпомагане на РДГП – [населено място] е посочил, че след приемането на България в Шенген, в зоната на РДГП – Р. (като вътрешна граница) широко се прилагали компенсиращи мерки, за да се предотвратят опитите за незаконно пребиваване на границата и за пресичане на престъпността и контрабандата. В тази връзка е посочено, че с оглед необходимостта от обезпечаване на нормалното функциониране и изпълнението на възложените задачи, счита за целесъобразно в Гранично полицейско управление – Р. при РДГП – Р. да бъде командирован ръководен служител от ДМОС, владеещ на висока степен английски език, който да подпомага прилагането на компенсиращите мерки. В докладната записка е направено предложение ръководен служител от ДМОС да бъде командирован в ГПУ – Р. при РДГП за срок от един месец, на осн. чл.181а от ЗМВР. Видно от резолюция на директора на ДМОС върху докладната записка, определен за командироване на посочените основания е гл. инсп. Б. Х..

Със заповед № 3-250/16.05.2025 г. на директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР – Д. Л. /л.15/, на осн. чл. 46, ал.1 и ал.2 и чл.181а от ЗМВР и чл.10, ал.1 от Наредба за командировките в страната, главен инспектор Б. Е. Х. – началник на сектор „Мисии

на международни организации“ при дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР е командирован в Гранично полицейско управление – Р. към Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Р. при ГДГП – МВР за периода от 19.05.2025 г. до 17.06.2025 г., включително. Като основание за командироването на служителя е посочено обезпечаване нормалното функциониране и изпълнение на възложените по закон задачи на Гранично полицейско управление – Р. към Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Р. при ГДГП – МВР и прилагането на компенсиращи мерки в зоната за отговорност на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Р. за предотвратяване опитите за незаконно преминаване на границата и пресичане на престъпността и контрабандата. Видно от отбелязването върху заповедта, същата е връчена на служителя на 16.05.2025 г.

От ответника са представени доказателства за компетентността на органа, издал оспорената заповед, както следва:

Заповед № 8121К-3712/25.03.2024 г. /л.43/, издадена от министъра на вътрешните работи, с която преназначава главен инспектор Д. А. Л. – началник на сектор 01 „Контрабанда“ към отдел 06 „Митнически режим, данъчна и осигурителна система и трафик на културни дейности“ при ГДБОП – МВР на ръководна длъжност „директор“ на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР;

Заповед № 8121з-1255/12.09.2024 г. /л.44/, издадена от министъра на вътрешните работи, с която упълномощава длъжностни лица за командироване по чл.181а от ЗМВР и чл.10 от Наредбата за командировките в страната.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока и от лице с правен интерес – адресат на обжалваната заповед.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Компетентността на лицето издало обжалвания акт, съдът проверява служебно, при съобразяване на основанията за обявяване на нищожността на административния акт: нарушаване изискванията за компетентност, пълна липса на правно основание, невъзможен предмет и др. според спецификата на случая, както и мотивите на ТР № 2 от 14.05.1991 г. по гр.д. № 2/1991г.на ОСГК на ВС, според които „Издаденият от държавен орган в нарушение на специалната му правосубектност административен акт е недействителен /нищожен/ и не поражда правни последици“. Компетентността на всеки административен орган е нормативно определена. Д. на материална компетентност и съответните правомощия за осъществяването ѝ от определен административен орган на друг административен орган е възможно само в рамките, установени в съответната правна норма /ТР № 4 от 22.04.2004г. на ВАС/.

Оспорената заповед противоречи на изискванията за командироване на чл.10 от Наредбата за командировките в страната, според който заповедта за командировка се издава от работодателя или от упълномощено от него длъжностно лице. В конкретния случай, работодател на жалбоподателя е министърът на министерство на вътрешните работи. Видно от т. 3 на приложената по делото заповед № 8121з-1255/12.09.2024 г. /л.44/, издадена от министъра на вътрешните работи, същият е упълномощил директора на ДМОС да командирова държавни служители по чл.143, ал.1, т.3 и 6 от ЗМВР в ръководената от него дирекция, съгласно чл.181а от ЗМВР и чл.10 от Наредбата за командировките в страната. Следователно, директорът на ДМОС не е бил компетентен да командирова служител от неговата дирекция в звено към друга дирекция, каквото е Гранично полицейско управление – Р. към Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Р. при ГДГП – МВР, съгласно представената по делото заповед за компетентност.

На следващо място, съдът съобрази, че в оспорената заповед, както и в докладната записка, на която се основава същата, отсъстват съображения за необходимост от командироване на конкретния държавен служител. Неспазването на изискването за излагане на мотиви при разрешаване на въпрос по свободна преценка, съставлява основание за отмяна на административния акт - т. 2 от ТР № 4/22.04.2004г. по ТД № ТР-4/2002г. : Въпреки предоставеното от закона право на действие при оперативна самостоятелност, неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколко възможни законосъобразни решения и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административнопроизводствените правила и са основания за отмяната на акта. Актът се проверява по съдебен ред за неговата законосъобразност, а тя освен преценката дали органът не е нарушил съответните законови рамки включва в себе си и отговор на въпроса дали той не е упражнил превратно така предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона. В случая правото на органа на свободна преценка е упражнено в нарушение на принципите на чл. 4 ал. 2 и чл. 6 АПК, тъй като не е обосновано и пряко касае адресата на административния акт за командироване на конкретен ръководен служител. Изложеното обосновава извод и за незаконосъобразност на заповедта.

Поради установена нищожност на оспорената заповед, която е по-силния порок при издаване на оспорения акт спрямо незаконосъобразността, на основание чл. 172 ал. 2 пр. 1 АПК съдът следва да обявява нищожността на акта.

При този изход на правния спор, основателно се явява претенцията за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя, представляващи заплатена държавна такса в размер на 10 лева /л.27/ и адвокатско възнаграждение по чл.38 от Закона за адвокатурата е претендирано за осъществена правна помощ по отношение колега юрист, съгласно представен договор за правна защита и съдействие /л.41/. Възнаграждението по чл.8 ал.2 т.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните възнаграждения на адвокатските възнаграждения в действаща редакция е в минимален размер от 750 лв.

Така мотивиран, Административен съд София – град, 21-ви състав,

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА заповед № 3-250/16.05.2025 г. на директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Б. Е. Х., ЕГН [ЕГН], сторените по делото разноски в размер на 10 /десет/ лева, представляващи заплатена държавна такса.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на адвокат А. Н. Ж. от САК, адвокатско възнаграждение в размер на 750 /седемстотин и петдесет/ лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: